

A.1 Historie Albirea

Albireo. Na první pohled dokonalé, vystavující na odiv um a sílu lidského ducha. Plamen svobody a nezávislosti planoucí sevřen mezi stárnoucí monarchií severu a nebezpečnými pustinami jihu. Místo klidu a jistoty, stejně tak však neuvěřitelně dynamické, plné pohybu a barev. Pookřál zde ten, jenž unaven, zesílil slabý, zbohatl chudý. Místo naděje a... peněz. Spousty peněz, zlatáků lesknoucích se ve slunečních paprscích Auriona, jenž stane nade všemi.

Nepřipravenému však ukáže i svou druhou tvář, dýku skrytou za zády, připravenou bodnout neopatrného do zad. Ve stínech budov, jejichž střechy se ve dne lesknou zlatem, se odehrávají fantastické transakce, majitele zde denně mění desítky tisíc albirejských orlů, ale i jiných, zatím nepřiliš známých platidel.

A je to naše město, město svobodných lidí, náš domov! Zde se píše dějiny!

úryvek ze spisu Tengara Silferiona, Historie bílého

mramoru

O momentální situaci v centru Východní dálavy již bylo řečeno a napsáno mnoho. Ale co se vlastně ví o jeho historii? Historii místa, jež je dnes Městem bílého mramoru, z dob zakládání Devíti knížectví. Co se s ním dělo v těch vypjatých chvílích, kdy se země rvala na kusy, kdy se pevnina rozdělila vedví? Pátřejme tedy po stopách vzniku tohoto vyjimečného střediska obchodu, kultury a vzdělanosti, jakému dnes na Taře není rovno.

Psal se rok 3384 před příchodem Thaliona Sjednotitele, dlouho před odtržením obou kontinentů, dávno před strašnou porážkou Arvedanů v Bitvě pěti mečů. Císařství bylo vyčerpané vleklou válkou s Kharem, ale alespoň na čas poznali spojenci chuť vítězství, když dobyli zpět Aurean, Město sluncí. Taranis zakončil svou strastiplnou životní pouť, podruhé zabil strůjce všeho zla, samotného Démona, přestože přesně rok poté odešel ze světa živých. Arvedané, povzbuzeni vítězstvím, znovu přestavují Aurean a nadšeně rozšiřují svou říši směrem na sever. Pokračuje zakládání budoucích Devíti knížectví za Bílými horami. Lidé z Athoru, hlavního města Rubiského knížectví, budují nové osady poblíž velkých řek. A tak se stalo, že skupina osadníků pod vedením jistého Tilinise se usídlila poblíž soutoku řek Rubis a Lindory, jež tehdy odváděla vodu z téhož zdroje v Bílých horách, jaký po tisících letech jednou připadne Královské řece. Po vzoru dalších arvedanských sídel tak vzniklo další město, jež se v budoucnu mělo stát místem mnohem významnějším, než sami jeho zakladatelé vůbec zamýšleli. Pojmenovali jej Neinhiron, podle velmi starého slovního spojení, jež se dá dnes už jen těžko přeložit.

Jak šel čas, město rostlo a mohutnělo, jeho obyvatelé naň mohli být náležitě hrdí. Stále však stálo ve stínu sídla mnohem většího a významnějšího, tehdejšího Athoru, města, jehož síle se nemohlo ani zdaleka rovnat. Athor byl totiž knížecím městem neobyčejného tajemství, dlícího po věky hluboko pod úrodnými lesy a lukami. Po Roce nářků, kdy Arvedané definitivně ztratili Aurean a Císařství zaniklo, se historie celého národa začala psát hlavně v Devíti knížectvích. Význam Athoru tehdy ještě vzrostl, což někteří občané Neinhironu nemohli přenést přes srdce, neboť zvláště místní společenská elita dlouhou dobu pracovala na prohlášení Neinhironu hlavním městem Rubiského knížectví. Tím by získala nesmírné zisky plynoucí z výsadního postavení ve městě, dokonce se v tomto malém převratu objevila i jména některých vysokých vojenských hodnostářů. Celá věc se ale donesla knížeti Randuinovi, který spiknutí poměrně krutě potlačil. Od té doby mezi Athorem a Neinhironem panovalo obchodu nepřiliš svědčící politické napětí.

Kraj poblíž Neinhironu připomínal v mnohém lidské představy o nezkažené přírodě, o ideálním soužití lidí a zvířat. Země byla téměř celá zalesněna, jedinými cestami byly široké

kamenné silnice, slavné arvedanské dlážděné cesty. Přese všechn smutek a nárek Arvedanů, Devět knížectví sílilo a rostlo. Strach před nepřítelem lidi poháněl k ještě většímu úsilí při budování nových sídlišť. Skřeti však, i přes trpasličí a arvedanské spojenectví, prolomili obranné linie v Bílých horách a po kruté porážce u Derhelmova vrchu začali pronikat až na území Devíti knížectví. Arvedany ochromil strach, začali mohutně zbrojit, avšak určité vnitřní problémy způsobované Kharovými záškodnickými oddíly zdržovaly všechny vojenské operace. Následná válka s sebou měla přinést neskutečné množství krve, utrpení a porobení arvedanského národa. Při pádu prvních knížectví docházelo k hromadné migraci obyvatelstva na sever, vznikaly legendární historky o bitvách Pěti mečů, o zradě a zklamání, o děsu kradoucím se do srdcí přítomných při vyprávění o dobývání Marellionu. Knížectví podléhala jedno po druhém, nepomohlo příliš ani spojenectví s lesními elfy ze severu. Rok porážky dostihl všechny bez výjimky.

Ztráta Tarosu, hlavního města Ellionského knížectví, otrásla všemi, na řadu přišel i Athor s Neinhironem. Větší část skřetí armády se vydala hledat skrytý Athor, kterému v té době velel kníže Hengar. Neinhironští se těšili z klamné naděje, že jejich město bude ještě nějaký čas mimo hlavní boje. Ta naděje zemřela toho dne, kdy před hradbami spatřili tisícíhlavou skřetí armádu, toho dusného rána, kdy uslyšeli buráct dunivé Kharovy rohy. Boj, který se pak rozhořel, neměl nic společného s válčením, jednalo se o šílené zabíjení nezbrojených neinhironských. Většina mužů z posádky byla totiž před časem odvelena na obranu Athoru, ve městě zbylo ke třem stovkám bojeschopných mužů, zbytek tvořily ženy, děti a starci. Lidé však nepodlehli beznaději úplně, pustili se společně do předem prohraného boje. Po několika hodinách, kdy město nad povrchem bylo poseto množstvím rozsekaných těl a většina budov se válela pohřbena ve vlastních sutinách, se poslední obránci stáhli do podzemních prostor. Mocní a bohatí prchli tajnými teleportačními zařízeními již dříve, ale obyčejní lidé zůstali na pospas skřetím zabijákům. Prchali podzemními chodbami kanalizace, až se setkali na jednom místě. Dnes již nikomu nejsou známa jména všech těch zoufalců, kteří se rozhodli k činu vyžadujícímu tak velkou dávku odvahy a odhodlání. Ta jména zemřela stejně jako všichni neinhironští obránci toho podzimního dne v chladných a temných chodbách podzemních prostorů pod městem. Jisté je jedno, ještě před svým zánikem lidé povolili kanalizační ventily spojující město s řekou a pustili divokou vodu do podzemí právě v okamžiku, kdy v nejspodnějších patrech uvázlo několik stovek skřetů. Vodní živel se prodral chodbami a sály jako hladem šílený drak a hubil vše živé, lidi i skřety. V panice prchali Kharovi přísluhovači k povrchu, ale jen hrstka z nich skutečně spatřila sluneční paprsky. Všechny ostatní pohltila řeka a již nikdy nevydala zpět.

To byl konec Neinhironu. Za nějaký čas bylo rozvráceno i poslední z Devíti knížectví, došlo k mnoha světodějným událostem, Tara se dostala pod úplnou nadvládu skřetů. Avšak po mnoha, mnoha letech, po Konečné bitvě na Lendoru se k jistému muži dostal Žlutý pergamen. Mapa na něm skrývala tajemství, která lidé již téměř zapoměli, začalo nové osídlování Tary. A tak se k troskám Neinhironu dostali po dlouhých letech znovu lidé. Místo dostalo název Albireo, Město bílého mramoru, podle množství této vzácné suroviny nalezené v troskách a sutinách. Ale to je již jiný příběh. To již není příběh arvedanské zkázy, to je příběh jejich potomků, dravých a chtivých osadníků. Modleme se k celé Sedmnáctce, aby se už nikdy nemusely přihodit události, jež jsme přestáli. Historie se nesmí opakovat.

vytrženo ze zápisů Alwarina a Riama při práci na spise Historii zemí arvedanských

...pokračují zápisky neznámého historika z mladší doby

Stalo se symbolem nového vítězství, nového počátku po Konečné bitvě, upíraly se k němu veškeré naděje arvedanských potomků. Bylo nově zbudováno podle starých, téměř zapomenutých záznamů. Málokdo dnes tuší, odkud se tenkrát všechny ty staré pergameny vzaly. Část jich byla dozajista uchovávána ve starých a zapadlých eldebranských knihovnách, avšak podstatnou část se jich podařilo získat především dvojici významných mužů dnešní doby, Alwarinovi Bílému a jistému Riamovi, kteří po Taře cestovali ještě v dobách, kdy byla plně v područí skřetích krutovládů.

Albireo se pyšní strategicky výhodným postavením na soutoku Královské a Měsíční řeky, stalo se důležitým výchozím bodem pro znovuosídlení Tary. Brzy byly jeho ulice opět plné přičinlivých řemeslníků, po nábřeží opět přejížděly desítky kupeckých povozů, na předměstí skotačily děti. Avšak oblast, která prodělal od úplného počátku největší rozmach, bylo albirejské podsvětí. Ihned se v něm zabydlely nové zlodějské gildy a další, více či méně politicky angažované organizace.

Jakožto chloubou Východní dálavy bylo obchodním centrem zásobujícím oblast Dálav od Torských pahorků po Rozlehlou pláň. V jeho zdech přebývali vážení kouzelníci a filosofové, kupci a další podnikavci. Nelze nepřipomenout takové postavy, jakými dozajista byli například známý theurg Pels, jenž se velmi angažoval při povstání za nezávislost roku 840 královského letopočtu. Stejně jako rytíř Firun, budoucí Lord Albirea a živoucí symbol Svobodných měst. Předlouhý výčet jmen by samozřejmě zahrnoval i spousty dalších vyjímečných osobností, vzpomeňme jen mudrce Alwarina Bílého, teoretického mistra věd magických, Eldrose, a dále i člena kupeckého Zlatého kruhu a Orlího poutníka, Riama. Není v silách povrchního historika, jakým dozajista jsem, což tvrdím se skromností mně vlastní, sepsat všechny jejich význačné a prospěšné činy.

Obyvatelstvo však, především díky našeptávání Orlich poutníků, nebylo příliš spokojeno se stavem věcí. Nátlak Almendoru na Východní dálavu a nové osadníky byl nezanedbatelný, lid se bouřil. Daně byly vysoké a státní úředníci zkorumpovaní a nespolehliví. K tomu ještě všudypřítomná, všeobklopující hrozba skřetí odplaty. Situace si žádala změnu, petice významných dálavských osobností za nezávislost Albirea na almendorských panovnících zůstala nevyslyšena. Nebylo jiné cesty než ozbrojeného střetu. Organizování odporu se ujali právě Orlí poutníci v čele s rytířem Firunem a jeho přáteli, Janošem Brukkou se syny a některými členy Rytířů devíti hvězd. Rychle si získali albirejské, samotnému převzetí města bránilo jen několik desítek guvernérových věrných. Vyhnání guvernéra Denfela bylo spíše ulehčující záležitostí, neboť měla podporu širokých vrstev, se kterou byrokracie Východní dálavy nepočítala. Počala se válka trvající několik měsíců a odehrávající se na široké ploše Východní dálavy. Oddíly vedené Brukkovými se snažily jakýmkoli způsobem zabránit sjednocení almendorských posil, nějakou dobu dokonce také obléhaly Nový Amir. Karta se sice na nějakou dobu obrátila, vše ale nakonec dopadlo dobře pro odhodlanou albirejskou domobranu ve slavné Bitvě úskoků. Armáda Východní dálavy již stála před branami Albirea, ale především díky plánům Janoše Brušky a Pelsovým vynálezům se válečné štěstí přiklonilo k albirejským. Řež to byla veliká, ale nakonec se armáda Východní dálavy obrátila na útěk a již dalšího dne mohl čerstvý Lord Albirea, rytíř Firun, slavnostně vyhlásit vznik Svobodných měst.

Avšak guvernéř Východní dálavy, Denfelův nástupce Engolty, se se ztrátou Albirea nemohl smířit. Když bylo jasné, že vojenskou cestou jej získat nelze, přistoupil k válce tajných agentů. A tak, i když navenek probíhala mírová dojednání a plánování vzájemné spolupráce, agenti Východní dálavy nezaháleli a brzy si v albirejském podsvětí našli své místo, odkud později prováděli nejrůznější záškodnické akce. Následujících několik let tak bylo nejen ve znamení nadšení albirejských a rozkvetu jejich města, ale i napjatých obchodních a politických vztahů s Východní dálavou. Celých deset let trval ten sen o svobodě a nezávislosti na lendorské vrchnosti, i když mnohdy a mnohde se staré pořádky ani trochu

nezměnily. Albireo se stalo multikulturním městem ve všech smyslech tohoto slova, mohlo se chlubit jedním z nejlépe zásobených trhů na jihu, lépe na tom byl jen keledorský Erin. Zlatou čtvrtí zněla každou nocí hudba a veselí, oslavy a další společenské události zde bývaly téměř na denním pořádku. Z úspěchů připisovaných na vrub Lordu Firunovi se nejvíce skví právě uzavření míru s hevrety, kteréžto však bylo pečlivě utajované, neboť jeho zveřejnění by poněkud zkomplikovalo alespoň navenek dodržované spojenectví s Východní dálavou. Orlí poutníci se v dobách svého největšího rozkvětu věnovali mnoha záležitostem, ale pravděpodobně nejznámějším bylo prozkoumání ruin Tarosu a rekonstrukce některých jeho částí, kteréžto se pak staly obyvatelnými.

Avšak všechno jednou končí a něco nového začíná. Almendorský vladař, už starý král Rioden II., předal žezlo svému synovi Waldenovi a ten již v otázce Svobodných měst nebyl tak smířlivý. Počalo stahování agentů Východní dálavy z albirejského podsvětí, což si mnozí členové Nočního letu nesprávně vysvětlovali jako smíření se guvernéra Engoltyho s vládou Orlich poutníků v Albireu. Hlasům, jež tvrdily, že Almendor chystá něco velkého, nikdo nevěnoval pozornost. A tak se stalo, že spojené armády Východní dálavy a Almendoru zastihly Albireo nepřipravené. Strhla se krutá bitva trvající několik dní. Svobodná města neměla dost mužů ve zbrani, což si vůdcové Firun a Janoš Bručka až příliš dobře uvědomovali. A když nedorazily ani předpokládané posily z Tarosu, hradby Albirea byly prolomeny a armády se jeho ulicemi prohnaly jako vítr. Rytíř Firun padl hrdinně, obklopen jen svými nejvěrnějšími, před palácem na Zlaté promenádě. Stačil ještě zachránit život Janoši Bručkovi, který s malou jednotkou vojáků po mnoha útrapách uprchl na ji k hevrenům, kde se znovu setkal se svým synem Dravošem.

Tak bylo znovu sjednocena Východní dálava pod patronátem mocného Almendoru. A ač v těchto válkách zemřelo mnoho dobrých mužů, stojí teď lidé sjednoceni v jedné řadě, s tvářemi obrácenými k jihu, odhodláni se jednou provždy vypořádat se zlem největším, Kharem Démonem.